

[Statsministeren]

end vi nu kender. Det synes jeg da også er en smuk målsætning. Kan vi få både pris- og indkomstinflationen bekæmpet mere effektivt end hidtil, kan vi måske både bevare reallønnen lige så godt eller bedre og samtidig sikre, at vores konkurrenceevne bliver styrket.

Finansministeren havde lejlighed til under tredjebehandlingen af finansloven den 15. december i fjor på regeringens vegne at udtrykke en tilsvarende holdning. Det fremgår af Folketingstidende 1983-84, 1. samling, sp. 3951, at finansministeren den dag sagde:

»Vi ønsker at styrke eksport, produktion, investering og beskæftigelse, for det er den politik, som afgørende skal genskabe trygheden i samfundet, i familierne og hos den enkelte.«

Og så siger finansministeren – og det var altså før valget blev udskrevet – jeg indrømmer, at det ikke var ret længe før, men det var før, altså før finansloven faldt:

»Regeringen ønsker at nå disse mål ved hjælp af to væsentlige beslutninger. Vi må i de kommende år ikke blot fastholde den nu opnåede lave stigningstakt på indkomster og priser, men vi må også drage omsorg for, at den bliver yderligere sænket, så den ligger klart under omkostningerne og prisstigningerne hos vore vigtigste konkurrenter.«

Endelig havde jeg lejlighed til forleden, den 5. februar 1984, at fremsætte en udtalelse, der forlænger regeringens holdning, som den kom til udtryk den 24. januar 1984. Jeg siger det således den 5. februar 1984:

Det er for tidligt netop nu at tilkendegive de konkrete elementer i en kommende indkomstpøolitik, der jo handler om meget andet end blot lønningernes højde. Regeringen vil ikke angive en ny lønramme nu, hvor vi end ikke er begyndt på andet overenskomstår. Vi har med succes ført en politik, hvor både arbejdsmarkedets parter og regeringen har gjort deres for at bekæmpe pris- og indkomstinflationen. Alle må være interesserede i, at denne linje også kan præge den næste overenskomstperiode. Det vil regeringen tage kontakt med arbejdsmarkedets parter om, når tiden er inde.

Mere skal jeg ikke sige om indkomstpøolitikken. Jeg tror, at alle, som ønsker at have afgørende indflydelse på dansk økonomisk politik, er opmærksomme på, at en fortsat bekæmpelse af indkomst- og prisinflationen i

alle dens former er en hovedopgave i tiden, der kommer.

Det andet emne, hr. Svend Auken især berørte med henblik på at få stillet spørgsmål til regeringen – og jeg forstår det godt – var, om der skal spares yderligere, om regeringen kommer med yderligere besparelser i 1984 ud over dem, som er indeholdt i finanslovsforslaget, der nu er genfremsat. Må jeg her først minde om, at regeringen jo havde ønsket i fjor og i år at spare yderligere ca. 4 mia kr.: ca. 2 mia kr. i fjor, ca. 2 mia kr. i år. Det kom vi ikke igennem med; det var der ikke flertal for her i folketinget. Når vi ønskede det, var det, fordi vi følte os overbevist om, at kom også disse sidste besparelser på plads, så ville vi endnu hurtigere kunne få betalingsbalanceunderskuddet nedbragt, og så kunne vi endnu hurtigere få underskuddet på statsfinanserne nedbragt.

Når jeg nu skal vurdere, om nye besparelser er eller bliver nødvendige, må jeg sige, at det først og fremmest afhænger af udviklingen på betalingsbalancen. Betalingsbalanceunderskuddet i 1982 var de ca. 19 mia kr. Betalingsbalanceunderskuddet for 1983 bliver vel endeligt opgjort i størrelsen 10–11 mia kr. Og så er det, at vi kan begynde at skønne og vurdere og gætte, hvordan det mon bliver i 1984. Og det er svært. Der er nok ikke to økonomer, der er enige, og det kan man heller ikke forlange af dem, for hvem skulle være så klog at kunne sige med sikkerhed, hvad betalingsbalanceunderskuddet bliver, når vi gør det op i januar-februar 1985? Så skulle man kende samtlige indenlandske og udenlandske økonomiske forudsætninger, og det gør ingen af os. Men vi kan have en fornemmelse.

Hvis vi tager hensyn til udviklingen i betalingsbalancen for 1983, er der ingen tvivl om, at der i hvert fald i årets senere måneder skete en vis belastning, mere end i årets første halvdel. Det er noget, vi ved, for det fortæller tallene os heldigvis. Nu vil jeg først sige, at når det bliver svært i 1984 at holde den nedgang i betalingsbalanceunderskuddet, vi opnåede i 1983, hænger det ikke mindst sammen med, at vi jo har stigende renteudgifter af udlandsgælden i 1984.

Men hvis vi ser på tendenserne, er det bemærkelsesværdigt, at tendensen i sidste del af 1983 gik i den retning, at der blev en lidt hårdere belastning på betalingsbalancen.